

Republika Hrvatska
Županijski sud u Velikoj Gorici
Ulica Hrvatske bratske zajednice 1

IMAMO PRAVO
OZLJEDA PA RADU

Poslovni broj GŽ-1075/2024-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Županijski sud u Velikoj Gorici, sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca Verice Kos, predsjednice vijeća, Vesne Gašparuš-Horvat, člana vijeća i suca izvjestitelja i Nikole Ramušćaka, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB: 84397956623, zastupanoga po punomoćnici NR, dipl. iur., protiv tuženika CROATIA osiguranje d.d. Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, zastupanoga po punomoćniku Mati Kačanu, odvjetniku u Zagrebu, Ilica 116, radi isplate, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pn-8921/2023-13 od 20. kolovoza 2024., u sjednici vijeća 4. rujna 2025.,

riješio je

Ukida se presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pn- 8921/2023-13 od 20. kolovoza 2024. i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

- Prvostupanjskom odbijen je tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 7.263,54 EUR sa zateznim kamatama:
 - na iznos od 6.125,48 EUR od 21. travnja 2023. do isplate,
 - na iznos od 1.138,06 EUR od 29. kolovoza 2023. do isplate (točka I. izreke) te je naloženo tužitelju da tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od 500,00 EUR, u roku 15 dana (točka II. izreke).
- Protiv navedene presude tužitelj je izjavio žalbu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.
- Žalba tužitelja je osnovana.
- Donošenjem pobijane presude nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 – dalje: ZPP), na koje sud drugoga stupnja pazi po službenoj dužnosti u smislu čl. 365. st. 2. ZPP, a ni tužitelj, iako navodi da žalbu podnosi i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, određeno ne navodi u čemu bi se te povrede konkretno sastojale pa u odnosu na taj žalbeni razlog prvostupanjska presuda nije mogla biti ispitana.
- Predmet postupka je zahtjev tužitelja za naknadom štete koja mu je nastala u razdoblju od 1. rujna 2020. do 31. kolovoza 2023., isplatom iznosa od 12.250,95 EUR u razdoblju od 1. rujna do 31. ožujka 2023. na ime invalidske mirovine te isplatom iznosa od 1.138,06 EUR u razdoblju od 1. travnja do 31. kolovoza 2023.,

svojoj osiguranici ER, na ime invalidske mirovine, ostvarene 50% zbog posljedica ozljeda zadobivenih u štetnom događaju 8. prosinca 1986., krivnjom osiguranika tuženika, a 50% zbog bolesti. S obzirom na uzrok invalidnosti za koji je odgovoran tuženik, tužitelj potražuje 50% isplaćenih iznosa sa zateznom kamatom tekućom od podnošenja zahtjeva do isplate, tj. iznosa od 6.125,48 EUR od 21. travnja 2023. do isplate te iznosa od 1.138,06 EUR od 29. kolovoza 2023. do isplate.

6. Među strankama je nesporno da je ER zadobila ozljede u prometnoj nesreći 8. prosinca 1986. i da je za nastanak te nesreće odgovoran LR.

6.1. Prvostupanjski je sud u postupku utvrdio:

- da je tuženik sa LR imao sklopljenu Policu osiguranja broj [broj police osiguranja] [broj],
- da je tuženik tužitelju isplaćivao iznose po osnovi razmjernih iznosa mirovine koje je tužitelj isplaćivao svojoj osiguranici ER,
- da je tužitelj svojoj osiguranici ER na ime invalidske mirovine u razdoblju od 1. rujna 2020. do 31. ožujka 2023. isplatio iznos od ukupno 12.250,95 EUR (za razdoblje od 1. rujna 2020. do 31. prosinca 2020. iznos od 1.494,74 EUR, za razdoblje od 1. siječnja do 30. lipnja 2021. iznos od 2.254,71 EUR, za razdoblje od 1. srpnja do 31. prosinca 2021. iznos od 2.310,26 EUR, za razdoblje od 1. siječnja do 30. lipnja 2022. iznos od 2.361,94 EUR, za razdoblje od 1. srpnja do 31. prosinca 2022. iznos od 2.507,92 EUR i za razdoblje od 1. siječnja do 31. ožujka 2023. iznos od 1.321,38 EUR) te
- da joj je u razdoblju od 1. travnja do 31. kolovoza 2023. isplatio iznos od ukupno 2.276,12 EUR (za razdoblje od 1. travnja do 30. lipnja 2023. iznos od 1.321,38 EUR i za razdoblje od 1. srpnja do 31. kolovoza 2023. iznos od 954,74 EUR
- da 50% od ukupno isplaćenog iznosa (14.527,07 EUR) iznosi 7.263,54 EUR.

6. Na temelju navedenih činjeničnih utvrđenja, prvostupanjski je sud odbio tužbeni zahtjev, uz obrazloženje da je u ovoj pravnoj stvari mjerodavan Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine", broj 51/05, 36/09, 75/09, 76/13 i 152/14 – dalje: ZOOP), koji je bio na snazi u vrijeme kada su izvršene isplate invalidske mirovine osiguranici tužitelja, prema kojem obveza tuženika naknaditi predmetnu štetu tužitelju postoji samo ako postoji razlika između invalidske mirovine koja je utvrđena rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, u smislu čl. 27. st. 3. ZOOP. Međutim, kako razlika između invalidske mirovine utvrđene rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, u konkretnom slučaju ne postoji jer tužitelj u ovom postupku traži isplatu iznosa invalidske mirovine u dijelu u kojem ju je isplaćivao svom osiguraniku upravo na temelju ozljede na radu (50%), sud zaključuje da tužitelju šteta u smislu čl. 27. st. 3. ZOOP nije ni nastala.

7. Takav zaključak i pravno shvaćanje suda prvoga stupnja nije pravilno i ne može se prihvatiti.

7.1. Prije svega treba reći da je pogrešan zaključak prvostupanjskoga suda da sporna razlika ne postoji samo zbog toga što tužitelj traži isplatu 50% iznosa invalidske mirovine koju je isplaćivao svom osiguraniku na temelju ozljede na radu (50%). Naime, tužitelj je svom osiguraniku isplaćivao 100% mirovine koja mu pripada po propisima mirovinskog osiguranja pa mu pripada pravo od štetnika odnosno njegova osiguranika, zahtijevati isplatu onog dijela mirovine koja je prouzročena ozljedom nastalom u štetnom događaju za koji je odgovoran.

8. Prema čl. 1045. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 – dalje: ZOO), tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Prema čl. 1046. ZOO, šteta je umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

9. Odredbom čl. 162. st. 1. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju ("Narodne novine", broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18, 102/19, 84/21 i 119/22 – dalje: ZMO) propisano da Zavod ima pravo na naknadu šteta od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe.

9.1. Prema čl. 164. st. 1. ZMO, Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. ovoga Zakona izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete). Prema st. 2. t. 1. toga članka, naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja i to novčana davanja isplaćena na osnovi priznate prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu odnosno neovisno o činjenici naknadnog ispunjenja uvjeta na prijevremenu starosnu ili starosnu mirovinu, kako navedeno u odredbi glasi od 1. siječnja 2023.

9.2. Prema odredbi čl. 165. st. 3. ZMO, na svotu potraživanja naknade štete Zavod ima pravo na zateznu kamatu u visini određenoj zakonom koja teče od prvog idućeg dana nakon isteka roka od 15 dana od dana dostave poziva odgovornoj osobi da naknadi štetu.

9.3. Prema čl. 164. st. 5. ZMO, za utvrđivanje visine stvarne štete u tom slučaju mjerodavne su odredbe toga Zakona.

10. Odredba čl. 27. ZOOP glasi:

(1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. (2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. (3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

(4) Odredbe stavka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja. (5) Obvezu iz stavka 1. ovoga članka prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno zdravstveno osiguranje.

11. S obzirom na čl. 27. st. 1. ZOOP, društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenog, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svog osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, što znači svaku stvarnu štetu koju ti zavodi trpe bez obzira o kojem se osiguranju radi, ako se radi o obvezi osiguranja iz okvira djelatnosti pojedinih zavoda za osiguranje iako je obveza društva za osiguranje u granicama preuzetih u ugovoru o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika (stvarnog štetnika).

11.1. Prema tome, svi izdaci koji su uzročno-posljedično vezani uz isplate koje zavodi za socijalno osiguranje isplaćuju svojim osiguranicima na temelju propisa o osiguranju koji reguliraju takva prava, zbog posljedice štete koju je uzrokovao osiguranik društva za osiguranje predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno nadoknaditi zavodu za osiguranje jer je takvim isplatama umanjena imovina zavoda pa time i predstavlja stvarnu štetu (Rev-1437/2021-2 od 5. siječnja 2022. i Rev-1496/2024-2 od 17. prosinca 2024).

12. Osim toga, pritom treba imati u vidu i odredbe čl. 56. st. 2. i čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, prema kojima, u slučaju kada kod osiguranika tužitelja dođe do potpunog gubitka radne sposobnosti, kao što je to ovdje slučaj, uopće ne postoje pretpostavke za primjenu čl. 27. ZOOP jer ne postoji niti može postojati razmjerni iznos mirovine propisan odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP.

12.1. Ovo stoga što prema odredbi čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, mirovinski faktor uopće nije vezan uz uzrok nastanka potpunog gubitka radne sposobnosti pa posljedično tome ne može postojati niti razlika između invalidske mirovine koja se osiguraniku isplaćuje zbog potpunog gubitka radne sposobnosti koji je nastao zbog bolesti ili ozljede izvan rada s jedne strane i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, s druge strane, kako to propisuju odredbe ZOOP.

12.2. To konkretno znači da bi primjenom odredbe čl. 27. st. 3. ZOOP, faktično bila otklonjena odgovornost osiguratelja za štetu zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja u svim onim slučajevima kada je kod osiguranika tužitelja došlo do potpunog gubitka radne sposobnosti, neovisno o tome što je isti (makar i djelomično) posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje i koju je po ugovoru o osiguranju, oštećenima obvezan nadoknaditi osiguratelj štetnika.

13. S obzirom na navedeno, prema pravnom stajalištu ovoga suda, mjerodavan je ZMO koji, između ostalog, regulira pitanje naknade štete za novčana davanja koja tužitelj isplaćuje na teret mirovinskog osiguranja, a koja davanja su posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje.

14. U konkretnom slučaju riječ je o izdacima kojima se umanjuje imovina tužitelja zbog uzroka za koji je (bar djelomično) odgovoran osiguranik tuženika, odnosno tuženik kao njegov osiguratelj. Stoga, stvarnu štetu, prema ocijeni ovog suda, predstavlja upravo onaj iznos koji tužitelj isplaćuje svom osiguraniku zbog uzroka za koji je odgovoran tuženik kao osiguratelj, kako je to propisano odredbama čl. 161. do 165. ZMO, kao i odredbom čl. 27. st. 1. ZOOP.

15. Istovjetno pravno shvaćanje je ovaj sud već izrazio u presudama poslovni broj GŽ-1105/2022-2 od 29. studenoga 2023., GŽ-215/2022-2 od 25. travnja 2024., GŽ- 401/2022-2 od 25. travnja 2022., GŽ-1105/2022-2 od 29. studenoga 2023. i GŽ-349/2025 od 7. svibnja 2025.,

16. Zbog pogrešnog pravnog pristupa činjenično stanje ostalo je nepotpuno utvrđeno što se tiče prigovora iscrpljenosti svote osiguranja, istaknutog do zaključenja prethodnog postupka.

17. Iz navedenih razloga, na temelju čl. 370. ZPP, trebalo je ukinuti pobijanu prvostupanjsku presudu i predmet vratiti prvostupanjskome sudu na ponovno suđenje.

18. U ponovnom postupku prvostupanjski će sud raspraviti i ocijeniti prigovor iscrpljenosti svote osiguranja te ponovno odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva i zahtjevima za naknadom troškova postupka, imajući u vidu razloge navedene u ovom rješenju.

U Velikoj Gorici 4. rujna 2025.

Predsjednica vijeća

Verica Kos

Republika Hrvatska
Županijski sud u Velikoj Gorici
Ulica Hrvatske bratske zajednice 1

OZLJEDA NA
RADU

Poslovni broj GŽ-674/2025-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Velikoj Gorici, sud drugoga stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca, Verice Kos predsjednice vijeća, Vesne Gašparuš-Horvat člana vijeća i suca izvjestitelja i Nikole Ramušćaka člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Mihanovićeve 3, zastupanoga po punomoćniku KD, dipl. iur., protiv tuženika Allianz osiguranje d.d. Zagreb, Heinzelova 20, OIB: 23759810849, zastupanoga po punomoćniku Ivanu Ergotiću, odvjetniku u Vinkovcima, Glagoljaška ulica 16, radi naknade štete, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Pn-58/2025-8 od 28. svibnja 2025., 4. rujna 2025.,

presudio je

Preinačuje se presuda Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Pn-58/2025-8 od 28. svibnja 2025. i sudi:

I. Nalaže se tuženiku Allianz Hrvatska d.d., OIB: 23759810849, Ulica Vjekoslava Heinzela 70, Zagreb da tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, A. Mihanovića 3, Zagreb, plati iznos od 16.516,63 EUR (šesnaest tisuća pet stotina šesnaest eura šezdeset tri centa) sa zateznom kamatom tekućom od 12. ožujka 2025. do isplate po referentnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se zahtjev tuženika Allianz osiguranje d.d. Zagreb za naknadom troškova postupka u iznosu od 1.355,68 EUR (tisuću tri stotine pedeset pet eura šezdeset osam centi).

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 16.516,63 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 12. ožujka 2025. do isplate (točka I. izreke) te je naloženo tužitelju da tuženiku nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.355,68 EUR, u roku od 15 dana (točka II. izreke).

2. Protiv navedene presude tužitelj je izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnome navodi da mu na temelju čl. 161. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju ("Narodne novine", broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18, 102/19, 84/21 i 119/22 – dalje: ZMO) pripada pravo na naknadu štete koja se sastoji u svakomjesečnoj isplati invalidske mirovine svom osiguraniku UD, koju mu je nesporno prouzročio osiguranik tuženika, izazivanjem prometne nezgode u kojoj

je osiguranik tužitelja teško tjelesno ozlijeđen, da pobijanom presudom sud sve vlasnike vozila (štetnike) stavlja u isti položaj, bez razlike jesu li odgovorni i bez obzira jesu li uopće sklopili policu obveznog osiguranja vozila, da propušta vrednovati odredbu čl. 164. ZMO, kojom je propisano da ima pravo zahtijevati štetu nastalu uporabom vozila čiji je vlasnik osigurao vozilo izravno od osiguratelja, da se isplatom invalidske mirovine umanjuje njegova imovina, da se odredbom čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine", broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 i 155/2023 – dalje: ZOOP) propisuje da tužitelj ima pravo na naknadu štete, a da bi pobijanom presudom to pravo bilo otklonjeno jer se način obračuna propisano tom odredbom ne može utvrditi, niti to može biti razlika između ostvarene i pretpostavljene mirovine.

4. Žalba tužitelja je osnovana.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadom štete koja mu je nastala u razdoblju od 1. travnja 2022. do 31. prosinca 2024., isplatom iznosa od 16.516,63 EUR svom osiguraniku UD na ime invalidske mirovine, ostvarene zbog posljedica ozljeda zadobivenih u štetnom događaju – prometnoj nesreći 21. kolovoza 1996., krivnjom osiguranika tuženika.

6. Donošenjem pobijane presude nisu ostvarene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2., t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 – dalje: ZPP), na koje sud drugoga stupnja pazi po službenoj dužnosti (čl. 365. st. 2. ZPP). Izreka presude je razumljiva i ne proturječi sama sebi ni razlozima presude te presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati. Stoga nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP, koju u žalbi ističe tužitelj.

7. U ovom slučaju među strankama nije sporan štetni događaj ni činjenica da je vozilo štetnika (krivca predmetnog štetnog događaja) bilo osigurano policom osiguranja od auto odgovornosti (list 26 spisa).

8. Prvostupanjski je sud odbio tužbeni zahtjev, uz obrazloženje da je u ovom slučaju među strankama sporno je li tuženik u obvezi isplatiti tužitelju puni iznos isplaćenih mirovina u smislu odredbe čl. 160. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 157/13) ili samo naknadu razmjernog dijela isplaćene invalidske mirovine, ako bi takva razlika bila i utvrđena tijekom postupka, u smislu čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine", broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 i 155/23 – dalje: ZOOP) te da je stav toga suda da se o zahtjevu tužitelja ima prosuđivati primjenom odredbe čl. 27. ZOOP, po kojoj bi tuženik bio u obvezi isplatiti tužitelju razmjerni iznos mirovine koja se određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Sud nadalje navodi da je uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu utvrdio, a među strankama nije bilo ni sporno, da je tužitelj priznao pravo na invalidsku mirovinu svom osiguraniku UD zbog prometne nezgode od 21. kolovoza 1996., koju je prouzročio ZD i u kojoj je osiguranik tužitelja zadobio teške tjelesne ozljede. No, kako je osiguraniku tužitelja priznato pravo na invalidsku mirovinu upravo zbog profesionalne nesposobnosti za rad po osnovi ozljede na radu (list 19-22 ovoga spisa), sud nadalje zaključuje da ne postoji razlika koju bi tužitelj mogao potraživati od tuženika primjenom odredbe čl. 27. ZOOP a, odnosno da tužitelj štetu nije ni obračunao na temelju čl. 27. st. 3. ZOOP, odbijajući tužbeni zahtjev.

9. Prema odredbi čl. 1045. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 – dalje: ZOO), tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Prema čl. 1046. ZOO, šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

10. Odredbom čl. 161. st. 1. ZMO propisano je da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju. Prema st. 2. t. 1. toga članka, naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja i to novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu.

10.1. ~~Odredbom~~ čl. 162. st. 1. ZMO propisano je da Zavod ima pravo na naknadu šteta od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe.

10.2. ~~Prema~~ čl. 164. st. 1. ZMO, Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. toga Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete). Prema st. 5. toga članka, za utvrđivanje visine stvarne štete u tom slučaju mjerodavne su odredbe ZMO.

10.3. ~~Prema~~ odredbi čl. 165. st. 3. ZMO, na svotu potraživanja naknade štete Zavod ima pravo na zateznu kamatu u visini određenoj zakonom koja teče od prvog idućeg dana nakon isteka roka od 15 dana od dana dostave poziva odgovornoj osobi da naknadi štetu.

11. ~~Odredbom~~ čl. 27. ZOOP propisano je:

(1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. (2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. (3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

(4) ~~Odredbes~~ stavka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.

11. U ovom slučaju pitanje naknade štete za novčana davanja koja tužitelj isplaćuje na teret mirovinskog osiguranja, a koja davanja su posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje, regulirana su ZMO. Riječ je o izdacima kojima se umanjuje imovina tužitelja zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno osiguratelj. Stoga stvarnu štetu, prema ocjeni ovoga suda, predstavlja upravo onaj iznos koji tužitelj isplaćuje svom osiguraniku zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno tuženik na temelju ugovora o osiguranju te je stoga tu štetu dužan nadoknaditi tužitelju i to u skladu s odredbama zakona koji uređuje mirovinsko osiguranje, na temelju kojih propisa su ti izdaci i nastali.

12. Osim toga, pritom treba imati u vidu i odredbe čl. 56. st. 2. i čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, prema kojima, u slučaju kada kod osiguranika tužitelja dođe do potpunog gubitka radne sposobnosti zbog ozljede izvan rada (100%), kao što je to ovdje slučaj, uopće ne postoje pretpostavke za primjenu čl. 27. ZOOP jer ne postoji razmjerni iznos mirovine propisan odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP.

12.1. Ovo stoga što prema odredbi čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, mirovinski faktor uopće nije vezan uz uzrok nastanka potpunog gubitka radne sposobnosti pa posljedično tome ne može postojati niti razlika između invalidske mirovine koja se osiguraniku isplaćuje zbog potpunog gubitka radne sposobnosti koji je nastao zbog bolesti ili ozljede izvan rada s jedne strane i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, s druge strane, kako to propisuje odredbe ZOOP.

12.2. To konkretno znači da je odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP faktično otklonjena odgovornost osiguratelja za štetu zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja u svim onim slučajevima kada je kod osiguranika tužitelja došlo do potpunog gubitka radne sposobnosti, neovisno o tome što je isti posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje i koju je po ugovoru o osiguranju, oštećenima obavezan nadoknaditi osiguratelj štetnika, na što osnovano u žalbi ukazuje i tužitelj.

12.3. Pritom također treba reći da je i odredbom čl. 27. st. 1. ZOOP, na koju se tuženik poziva, propisana obveza društava za osiguranje da zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknade stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

12.4. Prema tome, svi izdaci koji su uzročno-posljedično vezani uz isplate koje Zavodi isplaćuju svojim osiguranicima na temelju propisa o osiguranju koji reguliraju takva prava, zbog posljedice štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje, predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno naknaditi Zavodu jer je takvim isplatama umanjena imovina Zavoda pa time predstavlja stvarnu štetu (Rev-1496/2024-2 od 17. prosinca 2024).

12.5. S obzirom na navedeno, tuženik je obavezan tužitelju nadoknaditi svaku stvarnu štetu koju trpi, ako se radi o obvezi iz mirovinskog osiguranja i ako je obveza društva za osiguranje u granicama preuzetim ugovorom o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika (stvarnog štetnika), što tuženik u ovom slučaju i ne osporava.

12.6. Naprotiv, šteta propisana odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP nije niti može biti stvarna šteta jer propisi tužitelja ne čine razliku između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (zbog bolesti ili ozljede izvan rada) i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, s obzirom na to da mirovinski faktor uopće nije vezan uz uzrok nastanka potpunog gubitka radne sposobnosti.

12.7. Stoga, po ocjeni ovog suda, tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete koju predstavljaju novčana davanja na teret mirovinskog osiguranja jer su sporni izdaci uzročno posljedično vezani za isplate koje tužitelj isplaćuje svom osiguraniku na temelju propisa o mirovinskom osiguranju zbog posljedica štete koju je prouzročio osiguranik tuženika te predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno naknaditi tužitelju, budući da je takvim isplatama umanjena imovina Zavoda i stoga ti izdaci predstavljaju stvarnu štetu koju trpi tužitelj.

13. Što se tiče osnovanosti i visine štete, dokumentacija koju je dostavio tužitelj o uzročno posljedičnoj vezi između umirovljenja osiguranice tužitelja i prometne nesreće od 9. kolovoza 2007. (str. 3-14 spisa), kao i o visini štete tj. o visini iznosa isplaćenih njegovom osiguraniku (list 21 spisa), iako ne predstavlja dokaz u smislu čl. 230. ZPP, predstavlja dokaz u smislu čl. 219. st. 1. i čl. 220. st. 1. ZPP.

13.1. Budući da je ovaj postupak pokrenut tužbom podnesenom 12. ožujka 2025., stranke nakon zaključenja prethodnog postupka više ne mogu isticati nove činjenice niti predlagati dokaze. U ovom slučaju, tužitelj je dostavljenim ispravama dokazao činjenične navode na kojima temelji tužbeni zahtjev, tj. da je njegovu osiguraniku pravo na invalidsku mirovinu priznato isključivo zbog profesionalne nesposobnosti za rad, nastale zbog ozljede na radu – prometne nezgode od 21. kolovoza 1996., u kojoj je osiguranik tužitelja stradao obavljajući poslove KV vozača, za koju je odgovoran osiguranik tuženika (str. 4-22 spisa). Također je dostavljenim obračunom isplata koje su izvršene njegovom osiguraniku tužitelj dokazao visinu predmetne tražbine, a tuženik tijekom postupka nije tvrdio suprotno niti je predlagao dokaze kojima bi navedene činjenice osporio (čl. 8., u vezi s čl. 219. st. 1. i čl. 220. st. 1. ZPP).

13.2. Budući da je kod osiguranika tužitelja nastala profesionalna nesposobnost za rad zbog posljedica predmetne prometne nesreće za koju je odgovoran tuženik, kao osiguratelj štetnika, to je tuženik obavezan tužitelju naknaditi stvarnu štetu koja mu je nastala isplatom invalidske mirovine svom osiguraniku, na temelju čl. 161. ZMO.

13.3. Visina stvarne štete utvrđena je na temelju obračuna isplata izvršenih na teret tužitelja, u iznosu od 16.516,63 EUR (list 23 spisa), koji je tužitelj isplatio svom osiguraniku u skladu s propisima mirovinskog osiguranja u spornom razdoblju, zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika odnosno tuženik na temelju ugovora o osiguranju.

14. Na dosuđene iznose tužitelju pripada zatezna kamata tekuća od dana podnošenja tužbe (čl. 1086. ZOO).

15. Iz navedenih razloga, na temelju čl. 373. t. 3. ZPP, trebalo je preinačiti pobijanu prvostupanjsku presudu i odlučiti kao u točki I. izreke ove drugostupanjske presude.

16. Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, tuženiku ne pripada pravo na naknadu troška pa je njegov zahtjev trebalo odbiti kao neosnovan (točka II. izreke ove presude), dok tužitelj naknadu troškova postupka nije

zahtijev²⁰ (čl. 164. st. 1. i čl. 166. st. 2. ZPP).

U Velikoj Gorici 4. rujna 2025.

Predsjednica vijeća

Verica Kos

Republika Hrvatska
Županijski sud u Velikoj Gorici
Ulica Hrvatske bratske zajednice 1

OZLJEDA 1207A
RADA

Poslovni broj GŽ-317/2025-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Velikoj Gorici, sud drugoga stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca Verice Kos, predsjednice vijeća, Vesne Gašparuš-Horvat, člana vijeća i suca izvjestitelja i Nikole Ramušćaka, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Mihanovićeva 3, zastupanoga po punomoćnici DA, dipl. iur., protiv tuženika Croatia osiguranje d.d., OIB: 26187994862, Zagreb, Vatroslava Jagića 33, zastupanoga po punomoćnici AA, dipl. iur., radi naknade štete, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Pn-41/2024-7 od 21. veljače 2025., 4. rujna 2025.,

presudio je

Preinačuje se presuda Općinskog suda u Osijeku poslovni broj Pn-41/2024-7 od 21. veljače 2025. i sudi:

Nalaže se tuženiku Croatia osiguranje d.d. Zagreb, OIB: 26187994862, da tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje Zagreb, OIB: 84397956623, plati iznos od 8.594,01 EUR (osam tisuća pet stotina devedeset četiri eura jedan cent) sa zateznom kamatom od 23. veljače 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 8.594,01 EUR sa zateznom kamatom tekućom od podnošenja tužbe do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja 2024. i naknadom parničnog troška.

2. Protiv navedene presude tužitelj je izjavio žalbu zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnome navodi da je odredba čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine", broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 i 155/23 – dalje: ZOOP) nelogična jer ista propisuje da tužitelj ima pravo na naknadu štete, ali onda otklanja to pravo jer se način obračuna propisano tom odredbom ne može utvrditi, budući da to nikako ne može biti razlika između ostvarene i pretpostavljene mirovine, da tuženik na temelju ugovora o osiguranju stupa na mjesto vlasnika automobila i odgovara za štetu proizašlu iz štetnog događaja u visini odgovornosti svog osiguranika i do limita utvrđenog navedenim ugovorom jer bi u protivnom vlasnik vozila koji je sklopio ugovor o obveznom osiguranju vozila bio izjednačen s vlasnikom vozila koji nije sklopio ugovor o obveznom osiguranju. Predlaže preinačiti pobijanu prvostupanjsku presudu.

4. Žalba tužitelja je osnovana.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadom štete koja mu je nastala u razdoblju od 1. rujna 2020. do 31. prosinca 2023., isplatom iznosa od 11.458,69 EUR svom osiguraniku SA na ime invalidske mirovine, ostvarene zbog posljedica ozljeda zadobivenih u štetnom događaju – prometnoj nesreći 29. lipnja 2009., krivnjom osiguranika tuženika. S obzirom na omjer suodgovornosti svog osiguranika od 25%, tužitelj od tuženika potražuje razmjerni iznos od 8.594,01 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od podnošenja tužbe do isplate.

6. Donošenjem pobijane presude nisu ostvarene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2., t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 – dalje: ZPP), na koje sud drugoga stupnja pazi po službenoj dužnosti (čl. 365. st. 2. ZPP).

7. U ovom slučaju među strankama nije sporno da se 29. lipnja 2009. dogodila prometna nesreća u kojoj je sudjelovalo vozilo osigurano kod tuženika, policom obveznog osiguranja od automobilska odgovornosti te da je osiguranik ovdje tuženika pridonio nastanku štete u omjeru od 25%. Također nije sporno da je rješenjem tužitelja od **.**.2012. SA priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede izvan rada.

8. Prvostupanjski je sud odbio tužbeni zahtjev, uz obrazloženje da, s obzirom na činjenicu da je SA priznata invalidska mirovina zbog ozljede izvan rada, da u konkretnom slučaju nema štete, kao jedne od nužnih pretpostavki odgovornosti za štetu, da tuženik na temelju Ugovora o obveznom osiguranja od automobilske odgovornosti može odgovarati samo u okviru preuzetih ugovornih obveza sukladno ZOOP te da je tom odredbom reguliran opseg osiguranog pokrića, odnosno rizici koje osiguravatelj uzima u pokriće zaključenim ugovorom, obim i opseg osiguranog pokrića na temelju čega se sukladno načelu razmjernosti obračunava i naplaćuje premija osiguranja. Sud nadalje zaključuje da tužitelj na okolnost visine štete, u smislu čl. 27. st. 3. ZOOP, nije predložio izvođenje dokaza radi utvrđenja nastanka i visine štete koja bi bila obračunata primjenom te odredbe. Pobijanu odluku donio je pozivom na čl. 27. ZOO te čl. 219. i čl. 221.a ZPP.

9. Prema odredbi čl. 1045. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 – dalje: ZOO), tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Prema čl. 1046. ZOO, šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

10. Odredbom čl. 161. st. 1. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju ("Narodne novine", broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18 i 102/19 – dalje: ZMO) propisano je da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju. Prema st. 2. t. 1. toga članka, naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja i to novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu.

10.1. Odredbom čl. 162. st. 1. ZMO propisano je da Zavod ima pravo na naknadu šteta od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe.

10.2. Prema čl. 164. st. 1. ZMO, Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. toga Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete). Prema st. 5. toga članka, za utvrđivanje visine stvarne štete u tom slučaju mjerodavne su odredbe ZMO.

10.3. Prema odredbi čl. 165. st. 3. ZMO, na svotu potraživanja naknade štete Zavod ima pravo na zateznu kamatu u visini određenoj zakonom koja teče od prvog idućeg dana nakon isteka roka od 15 dana od dana dostave poziva odgovornoj osobi da naknadi štetu.

11. Odredbom čl. 27. ZOOP propisano je:

(1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. (2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. (3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

(4) Odredbe stavka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.

11. U ovom slučaju pitanje naknade štete za novčana davanja koja tužitelj isplaćuje na teret mirovinskog osiguranja, a koja davanja su posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje, regulirana su ZMO. Riječ je o izdacima kojima se umanjuje imovina tužitelja zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno osiguratelj. Stoga stvarnu štetu, prema ocjeni ovoga suda, predstavlja upravo onaj iznos koji tužitelj isplaćuje svom osiguraniku zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno tuženik na temelju ugovora o osiguranju te je stoga tu štetu dužan nadoknaditi tužitelju i to u skladu s odredbama zakona koji uređuje mirovinsko osiguranje, na temelju kojih propisa su ti izdaci i nastali.

12. Osim toga, pritom treba imati u vidu i odredbe čl. 56. st. 2. i čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, prema kojima, u slučaju kada kod osiguranika tužitelja dođe do potpunog gubitka radne sposobnosti zbog ozljede izvan rada (100%), kao što je to ovdje slučaj, uopće ne postoje pretpostavke za primjenu čl. 27. ZOOP jer ne postoji razmjerni iznos mirovine propisan odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP.

12.1. Ovo stoga što prema odredbi čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, mirovinski faktor uopće nije vezan uz uzrok nastanka potpunog gubitka radne sposobnosti pa posljedično tome ne može postojati niti razlika između invalidske mirovine koja se osiguraniku isplaćuje zbog potpunog gubitka radne sposobnosti koji je nastao zbog bolesti ili ozljede izvan rada s jedne strane i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, s druge strane, kako to propisuju odredbe ZOOP.

12.2. To konkretno znači da je odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP faktično otklonjena odgovornost osiguratelja za štetu zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja u svim onim slučajevima kada je kod osiguranika tužitelja došlo do potpunog gubitka radne sposobnosti, neovisno o tome što je isti posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje i koju je po ugovoru o osiguranju, oštećenima obavezan nadoknaditi osiguratelj štetnika, na što osnovano u žalbi ukazuje i tužitelj.

12.3. Pritom također treba reći da je i odredbom čl. 27. st. 1. ZOOP, na koju se tuženik poziva, propisana obveza društava za osiguranje da zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknade stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

12.4. Prema tome, svi izdaci koji su uzročno-posljedično vezani uz isplate koje Zavodi isplaćuju svojim osiguranicima na temelju propisa o osiguranju koji reguliraju takva prava, zbog posljedice štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje, predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno nadoknaditi Zavodu jer je takvim isplatama umanjena imovina Zavoda pa time predstavlja stvarnu štetu (Rev-1496/2024-2 od 17. prosinca 2024).

12.5. S obzirom na navedeno, tuženik je obavezan tužitelju nadoknaditi svaku stvarnu štetu koju trpi, ako se radi o obvezi iz mirovinskog osiguranja i ako je obveza društva za osiguranje u granicama preuzetim ugovorom o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika (stvarnog štetnika), što tuženik u ovom slučaju i ne osporava.

12.6. Naprotiv, šteta propisana odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP nije niti može biti stvarna šteta jer propisi tužitelja ne čine razliku između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko

osiguranje (zbog bolesti ili ozljede izvan rada) i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, s obzirom na to da mirovinski faktor uopće nije vezan uz uzrok nastanka potpunog gubitka radne sposobnosti.

12.7. Stoga, po ocjeni ovog suda, tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete koju predstavljaju novčana davanja na teret mirovinskog osiguranja jer su sporni izdaci uzročno posljedično vezani za isplate koje tužitelj isplaćuje svom osiguraniku na temelju propisa o mirovinskom osiguranju zbog posljedica štete koju je prouzročio osiguranik tuženika te predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno naknaditi tužitelju, budući da je takvim isplatama umanjena imovina Zavoda i stoga ti izdaci predstavljaju stvarnu štetu koju trpi tužitelj.

13. Što se tiče osnovanosti i visine štete, dokumentacija koju je dostavio tužitelj o uzročno posljedičnoj vezi između umirovljenja osiguranice tužitelja i prometne nesreće od 9. kolovoza 2007. (str. 3-14 spisa), kao i o visini štete tj. o visini iznosa isplaćenih njegovom osiguraniku (list 21 spisa), iako ne predstavlja dokaz u smislu čl. 230. ZPP, predstavlja dokaz u smislu čl. 219. st. 1. i čl. 220. st. 1. ZPP.

13.1. Budući da je ovaj postupak pokrenut tužbom podnesenom 23. veljače 2024., stranke nakon zaključenja prethodnog postupka više ne mogu isticati nove činjenice niti predlagati dokaze. U ovom slučaju, tužitelj je dostavljenim ispravama dokazao činjenične navode na kojima temelji tužbeni zahtjev, tj. da je njegovu osiguraniku pravo na invalidsku mirovinu priznato isključivo zbog opće nesposobnosti za rad, nastale zbog ozljede izvan rada, odnosno zbog posljedica prometne nezgode. Također je dostavljenim obračunom isplata koje su izvršene njegovom osiguraniku tužitelj dokazao visinu predmetne tražbine, a tuženik tijekom postupka nije tvrdio suprotno niti je predlagao dokaze kojima bi navedene činjenice osporio (čl. 8., u vezi s čl. 219. st. 1. i čl. 220. st. 1. ZPP).

13.2. Budući da je kod osiguranika tužitelja nastala opća nesposobnost za rad zbog posljedica predmetne prometne nesreće za koju je odgovoran tuženik, kao osiguratelj štetnika, to je tuženik obavezan tužitelju naknaditi stvarnu štetu koja mu je nastala isplatom invalidske mirovine svom osiguraniku.

13.3. Visina stvarne štete utvrđena je na temelju obračuna isplata izvršenih na teret tužitelja, u iznosu od 11.458,69 EUR (list 21 spisa), koji je tužitelj isplatio svom osiguraniku u skladu s propisima mirovinskog osiguranja u spornom razdoblju, zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika odnosno tuženik na temelju ugovora o osiguranju. Nakon umanjenja navedenog iznosa za omjer suodgovornosti osiguranika tužitelja od 25%, preostala je obveza tuženika da tužitelju nadoknadi stvarnu štetu u zatraženom iznosu od 8.594,01 EUR.

14. Na dosuđene iznose tužitelju pripada zatezna kamata tekuća od dana podnošenja tužbe (čl. 1086. ZOO).

15. Iz navedenih razloga, na temelju čl. 373. t. 3. ZPP, trebalo je preinačiti pobijanu prvostupanjsku presudu i odlučiti kao u izreci ove drugostupanjske presude.

16. Odluka o troškovima postupka nije donesena jer stranke trošak nisu tražile (čl. 164. st. 1. i čl. 166. st. 2. ZPP).

U Velikoj Gorici 4. rujna 2025.

Predsjednica vijeća

Verica Kos